

Hồi 56**Sóng Gió Nổi Lên**

Tần Quan Vũ sững sờ đứng lặng...

Yêu thích vẻ đẹp vốn là tính căn bản của con người, huống chi là một chàng trai thiếu niên đứng trước vẻ đẹp mê hồn lạc phách.

Mỹ nhân ấy là ai?

Tất nhiên là Trần Phượng Nghi, người ái thiếp của Hạ Hầu viên chủ!

Và hai má của nàng đã sẵn hồng hào từ trước, nay lại càng đỏ lên vì cái nhìn trần trụi của Tần Quan Vũ.

- Tần đệ, Nghi tử có đẹp không?

Câu hỏi như đùa của nàng đã làm cho tâm thần Tần Quan Vũ càng thêm lảng đãng...

Nhưng, trách nhiệm nặng nề của một vị minh chủ Đồng Minh, và thù hận của sư môn đã làm cho chàng kịp thời trấn tĩnh. Chàng cất giọng cười khỏ lấp:

- Đẹp! Đẹp lắm!

Phượng Nghi dịu dàng đến gần bên chàng nói:

- Buổi sáng mùa thu nào cũng đều đượm vẻ tiêu sơ, nhưng vẫn có cái giá trị thưởng thức của riêng nó. Chúng ta cùng đi chậm chậm để cặp mắt được thu vào trọn vẹn vẻ đẹp của thiên nhiên nhé...

Giọng nói của nàng mềm mại và uyển chuyển như giòng nước nhẹ nhàng, khiến cho Tần Quan Vũ lại lảng lãng, chỉ đành trả lời xuôi xị:

- Được lắm!

Hai người sóng bước bên nhau dưới màn sương buổi sáng, mỗi người đều như mang một tâm sự...

- Tần đệ...

- Ừm...

Như không có thứ ngôn ngữ nào để nói hết những gì đang suy nghĩ, họ lại trầm ngâm đắn đo.

Lá vàng rơi xào xạc, gió heo mây nhẹ nhàng từng cơn.

"Ngọn gió thu không làm sao thổi ngã cây ngô đồng"... Một câu thơ không biết xuất xứ từ đâu, như gọi lại lòng cương nghị. Nhưng tà áo của Tần Quan Vũ và Trần Phụng Nghi theo gió phất phơ, không biết tại vì mảnh lụa nhẹ bay, hay là do con người đang lao đảo mà không ai buồn nghĩ tới chuyện gì khác...

Càng đi, khoảng cách giữa hai người như càng thu ngắn lại.

- Tần đệ...

- Ừm...

Cả hai người như không tìm ra một câu nói nào cho đúng với tâm trạng của mình, nên rồi lại không lên tiếng.

Họ bước đi chậm chạp, đều đều, và họ nói với nhau bằng muôn ngàn ý nghĩ trong đầu, trong sự yên lặng quý giá, như một điệp khúc của bản tình ca kéo dài muôn thuở...

Không, Tần Quan Vũ dặn lòng mình, đây là vấn đề danh dự và trách nhiệm.

Không, Phụng Nghi âm thầm quả quyết với mình là dù thế nào đi nữa cũng không nên để cho vương lụa trắng bị nhuộm đen.

Dù gì đi nữa, nàng cũng không thể phản bội Hạ Hầu viên chủ. Đúng thế, nàng chẳng những không hề thương yêu gì Hạ Hầu viên chủ, mà còn rất chán nản hấn là đằng khác. Nhưng đối với nàng, Hạ Hầu viên chủ là ân nhân, là người có công dưỡng dục suốt hai mươi năm dài.

Nhưng, ân dưỡng dục đó, nàng phải đáp lại bằng sự hy sinh chuối ngày thanh xuân và hạnh phúc suốt đời của mình ư?

Bao nhiêu vấn đề không làm sao giải đáp được, Phụng Nghi nghe lòng mình không lạnh mà run.

Và chợt nhớ đến sự hiện diện của mình, Phụng Nghi khẽ nói:

- Tần đệ biết không, đây là lần đầu tiên Nghi tử để nguyên chân diện mục của mình.
- Nghi tử không sợ Hạ Hầu viên chủ nhận ra hay sao?
- Không, tử không sợ gì cả!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhìn ánh sáng ấm áp của mặt trời, chợt nghĩ đến buổi chiều tắt nắng, nàng khẽ thở dài và rần giọng trả lời:

- Nghi tử đã quyết định bội phản Hạ Hầu viên chủ!

- Tại sao thế?

- Chán lắm!

Tần Quan Vũ buột miệng nói theo:

- Tiểu đệ cũng chán hần lắm!

- Tại sao vậy?

Bây giờ đến lượt nàng hỏi lại, và Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Cũng không hiểu tại sao nữa...

Phượng Nghi cất giọng buồn buồn:

- Tử biết!

- Biết sao? Tại sao Nghi tử chán?

- Tại vì... tại vì thiếp yêu chàng...

Như dòng nước ngọt được khơi thông, nó ra được tiếng ấy, Phượng Nghi không còn ngại ngần gì nữa cả, nàng ngã nhào vào lòng chàng.

Tần Quan Vũ mở rộng vòng tay đón lấy thân nàng, toàn thân chàng run lên và quên cả những gì trong thực tại, ấp úng nói:

- Ta... ta cũng yêu nàng!

Yêu thương, một lẽ sống của con người!

Bất cứ ai cũng cần có sự yêu thương!

Trẻ con yêu thương cha mẹ, lớn lên thì yêu thương đồng bạn, khi thành nhân rồi thì yêu thương người khác phái, và khi trở về già, sự yêu thương được dồn cả cho con cháu...

Yêu thương là sáng tạo sinh thú cho đời!

Tất cả những gì tồn tại, tất cả những gì đẹp để đều được sản sinh và nuôi dưỡng bởi yêu thương.

Phượng Nghi nghĩ như thế!

Tần Quan Vũ cũng nghĩ như thế!

Lần thứ nhất trong đời Tần Quan Vũ biết sự rung động của tâm hồn khi đụng chạm đến phái nữ.

Lần thứ nhất trong đời, Phượng Nghi mới hiểu trọn vẹn hai chữ "yêu đương".

Chợt, một tiếng quát vang lên như sấm:

- Phản bội là chết!

Lồng trong tiếng quát, một ngọn chưởng phong như núi băng đá lở, chụp xuống đôi nam nữ đang lặn hụp giữa bể yêu đương.

Và tiếng quát đó cũng làm cho họ cùng tỉnh giấc.

Tần Quan Vũ giật mình, và vẫn còn đủ bình tĩnh ôm lấy Phượng Nghi rồi kịp thời thi triển Thiên Long Thần Bộ, lách mình thoát khỏi chưởng phong ấy, thật là vừa vặn trong đường tơ kẻ tóc.

Thoát khỏi ngón đòn sinh tử rồi, Phượng Nghi ngẩng mặt nhìn qua, nàng vụt tái mặt, thoái lui luôn một hơi năm sáu bước.

Tia mắt của Tần Quan Vũ cũng vừa bắt gặp đối phương, chàng vụt rùng mình.

Oan gia lại chạm mặt. Kẻ vừa phát ra chưởng vừa rồi chính là Hạ Hầu viên chủ, Thiên Biển Vạn Hóa Ảo Diện Nhân.

Hạ Hầu viên chủ gầm lên một tiếng, ngọn chưởng thứ hai như giòng thác lũ đã âm âm bủa tới.

Tần Quan Vũ trầm vững đôi chân, tay trái hất lên thật mạnh...

Bình!

Một tiếng dội vang rền khi chưởng lực chạm nhau. Tần Quan Vũ như một quả cầu da bị bật tung ra ngoài ba trượng, ngã dài trên mặt đất.

- Hừ, không giết được ngươi, ta thề chẳng làm người!

Vừa quát, Hạ Hầu viên chủ vừa kéo thẳng hai tay lên ngực, đẩy mạnh một lượt...

Vừa đứng lên kịp, gặp lúc hai ngọn chưởng phong như hai thác nước của đối phương vừa ào tới, Tần Quan Vũ nghiêng rặng hạ thấp mình xuống, hai tay bắt tréo qua và từ dưới đưa lên trông rất chậm chạp nhưng kinh lực thoát ra cuộn cuộn kinh người...

Bùng! Bùng!

Hai luồng chưởng lực chạm đúng vào nhau thì vang lên hai tiếng dội làm rung rinh cả mặt đất, bụi cát tung mù cả một vùng...

Hạ Hầu viên chủ khẽ rú lên một tiếng, văng tuốt ra xa gần một trượng, té ngồi trên mặt đất.

Tần Quan Vũ như một chiếc lá khô bị thổi đi, bay dạt ra hơn những ba trượng.

- Tần đệ!

Phượng Nghi lao mình theo ôm lấy Tần Quan Vũ vào lòng và thảng thốt kêu lên!

Hạ Hầu viên chủ quắc đôi mắt vừa căm hận vừa thê thiết, kêu lên:

- Phượng Nghi...

Phượng Nghi ngẩng đầu, giọng nàng rần lại:

- Hãy giết cả chúng ta đi!

Hạ Hầu viên chủ từ từ bước tới, cất giọng nghẹn ngào:

- Phượng Nghi...

- Đứng lại!

Tiếng thét của Phượng Nghi như có một mãnh lực lạ lùng, Hạ Hầu viên chủ quả nhiên đứng lại.

Nhưng lúc Hạ Hầu viên chủ khựng lại thì Phượng Nghi nhanh nhẹn lấy ra một bình ngọc và trút viên thuốc bổ vào miệng Tần Quan Vũ, xong rồi mới ngẩng mặt lên. Nàng quắc đôi mắt phượng lại và xạ tia nhìn lạnh lùng về hướng Hạ Hầu viên chủ.

Hạ Hầu viên chủ kêu lên:

- Phượng Nghi, hãy trở về Hạ Hầu viên...

Phượng Nghi cười gằn:

- Hai mươi năm qua, hai mươi năm tuổi nguyệt như đã làm phôi pha đi cái tuổi thanh xuân của Trần Phượng Nghi này. Hạ Hầu huynh, công lao nuôi dưỡng của lệnh tôn đối với Phượng Nghi quả là rất lớn, nhưng hai mươi năm tự giam mình trong cái lồng chật hẹp của Hạ Hầu viên, ta tự thấy sự đền đáp ấy cũng đã là tương xứng.

Hạ Hầu viên chủ chực mở miệng thì Phượng Nghi đã nói tiếp:

- Từ nay ân nghĩa kể như là không còn nữa, mỗi người đều có đường đi riêng của mình.

Hạ Hầu viên chủ vụt gần từng tiếng:

- Đã thế thì đừng trách ta sao quá độc ác!

- Hừ, hai mươi năm nhốt giữ một người con gái mà còn chưa phải là đã độc ác rồi ư?

Hạ Hầu viên chủ vụt ngửa mặt hú lên một tiếng dài.

Mười bóng người như bầy chim ưng lao tới vây thành một vòng tròn, dồn Tần Quan Vũ và Trần Phụng Nghi vào giữa.

Phụng Nghi quắc mắt lạnh lùng nói:

- Hừ, định giàn Thập Đại Hộ Viên ra để dọa ta à?

Hạ Hầu viên chủ gần từng tiếng:

- Đây là cơ hội cuối cùng của nàng. Phụng Nghi, nếu nàng không chịu trở về Hạ Hầu viên thì dù có chấp cánh cũng không bay được.

Phụng Nghi cười khẩy:

- Chưa chắc!

Lúc bấy giờ, Tần Quan Vũ sau khi nuốt hoàn thuốc và dần dần tỉnh lại, thì thấy mình đang nằm dựa vào lòng của Phụng Nghi và nghe giọng nói gần gần của nàng, Tần Quan Vũ biết sự tình đã nghiêm trọng lắm rồi, chàng vội đứng phắt lên.

Hạ Hầu viên chủ lại ngửa mặt hú dài...

Hai gã đại hán khiêng một cái đỉnh thật lớn từ xa lao tới.

Quả đúng như lời Thần Bí Nhân đã nói, khói từ trong lòng đỉnh xông lên nghi ngút.

Và cái đỉnh đó được đặt ngay trước mặt Hạ Hầu viên chủ.

Phụng Nghi lo lắng hỏi Tần Quan Vũ:

- Tần đệ đã khỏe hẳn chưa?

Tần Quan Vũ uốn uốn cánh tay, đáp:

- Không sao cả, tử tử xin yên lòng.

Vừa nói, chàng vừa nhìn xung quanh, thấy mình đã bị bao vây và khi ngẩng mặt lên, Tần Quan Vũ bắt gặp tia mắt kỳ dị của Hạ Hầu viên chủ trong vùng khói mờ lung.

Chàng cảm thấy tâm thần bấn loạn, phải lùi ra sau một bước, đoạn rút soạt thanh Vô Tình kiếm ra.

Phượng Nghi hót hãì kêu lên:

- Tần đệ hãy ra xa xa đi, nếu không thì sẽ nguy cả bây giờ!

- o O o -